

Olv.: Iz 55,1-3 – Róm 8,35.37-39 – Mt 14,13-21

Az első kenyérszaporítás

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek! Ilyenkor nyári időben egyre fogyunk. Remélem más templomok meg egyre jobban tele vannak. Gondoljunk azokra a testvéreinkre is, akikkel együtt szoktunk ünnepelni az év vasárnapjain. Hiszen nagyon fontos, hogy mindenki a közösségünkhöz tartozik, akikkel vasárnapról-vasárnapra találkozunk. Ez nem csupán egy kimondott szó, sokkal több ez annál. Szeretettel köszöntöm Kornél Testvért. Legalább egy valaki képviseli az Irgalmas Rendet, mert másik két Testvérünk most nincs itt néhány napra.

Könyörögjünk

Urunk, boldogan vallunk téged teremtő és gondviselő Istenünknek. Oltalmazd mindenkor híveidet. Újítsd meg bennünk kegyelmi adományodat és megújult életünket őrizd meg jószágosan, a mi Urunk Jézus Krisztus a Te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten mindörökkön örökké. Amen.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Vasárnapról-vasárnapra kapjuk a felszólításokat Jézustól, a mai vasárnapon egészen sajátos felszólítást, amit szeretnék mindenképpen aktualizálni. Ez így szól: "Ti adjatok nekik enni!" Ehhez hozzátehetem még, mert: - nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével is, amely Isten ajkáról származik. -

Ti adjatok kenyeret!

Sajátos értelmet jelent ez az egyház, mint közösség számára.

Ti szerezzetek üdvösséget,

amely kifejezetten, egyértelműen az egyház, mint közösség hivatását jelenti.

Még egy gondolat, aminek sajátos üzenetét hallom:

nem kell elmenniük. Nem kell elmenniük, ti adjatok nekik eledelt.

Ti adjatok nekik kenyeret és ti szerezzetek nekik üdvösséget! Ezekből a felszólításokból egyértelmű és világos számunkra, mi is az egyház küldetése, annak az egyháznak, amelyből igen sokan kilépnek elsősorban itt Európában és nagyon sokan vannak, akik egyszerűen elhagyják a közösséget. Nem látják az emberek a katolikus keresztény egyházban azt a lehetőséget, hogy válaszol az életük kérdéseire.

De vajjon mennyire érdekli a civilizált világ emberét az élet kérdése?

A mi korunk emberét az élet kérdése komolyan nem foglalkoztatja. Szinte csak arról van szó, amit egészségnek -, társadalmi beágyazottságnak -, jólétnek mondunk. A mai embernek

ezek a legfontosabb kérdései. Így ez az ember, mi és a mi kortársaink nem is értik, mi is az élet kérdése, mert az élet kérdése nem ebben áll. Az élet kérdése egészen máshol van. Az élet kérdésére csak a próféták válaszolhatnak. Legutóbb, végül Jézus, akinek az alakja egyre fényesebb és egyre növekedik. Függetlenül attól, hogy hogyan értelmezik az egyház létét és küldetését,

az élet kérdéseire csak az egyház tud válaszolni.

Ez akkor is igaz, ha jól elbizonytalanítottak bennünket az elmúlt századok során. Az egyházat meg az államot szétválasztották. A materialista felfogással egy dimenziós emberré degradáltak bennünket: termelő és fogyasztó lényé. Az ember ennél sokkal több, mindenki érzi, az is aki materialista felfogású. Ez a fajta ideológia, valami nagy ígérettel állt az emberek elé és még azt sem érte el, hogy valamilyen szinten az igazság legalacsonyabb fokát megjelenítse a társadalomban, amit így hívunk, hogy egyenlőség.

Ugyanakkor azt tapasztaljuk ebben a világban, hogy nagyon sokan a keleti, ezoterikus vallások felé fordulnak, különböző okkultizmusokhoz szaladnak. Ezek azt jelentik, hogy az embernek belső nyugtalansága van. Azok rohannak ezekre a helyekre, akiknek van ehhez pénzük, mert ezek aztán megfizettetik jól az ő igazságkeresésüket. És, és...?

Testvérek!

Ebben a világban, ebben a kultúrkörben, amelyben mi élünk, föl kell tennünk ezt a kérdést:

*Az egyház képes-e betölteni küldetését?
Képes-e arra, hogy jelezzen az embereknek: ne menjetek el,
ne menjetek el ilyen bizonytalan kultúrákba, idegen.
Képes-e az egyház enni adni az embereknek,
a szó szoros értelmében falat kenyeret
és igazságot, lelki táplálékot,
ami az ember számára az élete értelmét fejezi ki.*

Ezen is el lehet gondolkodni, hogy hosszú-hosszú időn keresztül a társadalmi igazság valamilyen szinten működött az egyház hatására. Ezt a feladatot kivették a kezéből. Jobban tesszük ezt majd mi, mi világi emberek. Nem sikerült jobban tenni, hiszen ma ott tartunk, hogy emberek milliói éheznek. Ott tartunk, hogy megtermeljük az élelmiszert és a világpiaci árak miatt adott esetben nem lehet eladni, adott esetben ki kell önteni a gyümölcsöt. A kifejt tejet nem lehet eljuttatni azokhoz, akiknek arra szüksége van és közben egyfolytában arról hallunk, hogy mekkora hiány van ebben és egyre emelik az árát. Ezek aktuális kérdések.

Ahogy a XIX. században előállt az egyház *a szociális kérdést kézbevevő igazságokkal*, a Rerum Novarum, a Quadragesimo Anno kezdetű pápai körlevelekkel, úgy ma is ez az egyház hivatása. - Ti adjatok nekik enni - azt jelenti, hogy nem lehetünk némák, ki kell nyitni a szánkat, amikor társadalmi -, és szociális igazságtalanságokkal állunk szemben. Van-e bátorságunk hozzá? Ez az egyház laikus tagjainak az elhivatottsága, Önöknek.

A másik része a felhívásnak: - Ti mondjátok el azokat az igazságokat, amiket csak az egyház tud elmondani, azokat az igazságokat, amelyek az ember életének értelmet adnak.

Ez az igazság kifejeződik ezzel az evangéliumi történettel. Az őskeresztények Kenyértörésnek nevezték az Eucharisztiajukat. Jézus azt akarta, hogy a Kenyértörésen mindenki részt vehessen, mert ott mindenki egyforma és nem lehet, hogy valaki is nélkülözzön a résztvevők közül. Ez azt jelenti,

***hogy a szívek alakuljanak át,
mert ez a csoda!***

Ha az emberi szívek átalakulnak, akkor az ember eljut odáig, hogy megtöri a kenyerét. Az ember hajlandó megtörni a kenyerét, hajlandó megosztani a javait másokkal, vagyis megosztani önmagát. Ez azt jelenti az igazság világában, hogy van időnk a másik számára. Van fogékonyságunk a problémával küszködő ember irányába. Amikor megkeres bennünket gondjával, bajával, akkor nem mondjuk azt jó tanácsképpen, hogy menj máshova, hanem valóban van válaszuk.

A válasz az ember maga!

Ez a kenyérszaporítási csoda valamiképpen a keresztény életünk szimbóluma is. Arról az emberről szól,

akinek van fogékonysága a másik ember problémáira.

Akinek van ideje a másik ember számára.

Akinek van együtt érző szíve a másik emberrel.

Ez a válasz az embernek. Ez ad értelmet az életünknek.

Az ószövetségi olvasmányban hallottuk, az ember ingyen kapott mindent és ingyen adja tovább. Ez a fogalom is sajátos. Erről is sokat kellene beszélni. A mai ember azt gondolja, amit ingyen kap az nincs is. A mai ember azt gondolja, hogy mindent meg lehet fizetni. Amit meg lehet fizetni, az nem fontos. Az a fontos, amit nem lehet megfizetni. Az Isten ingyen adja magát. Ezért nem lehet fizetni. Ha az ember ingyen adja magát a másinak, ez azt jelenti, hogy mindenki gazdagodik. Itt nincs arról szó, ami pénzért megvásárolható. Ti adjatok nekik enni! Bizony ez nagyon aktuális kérdés, mert az ember üdvösségéről van szó. Az üdvösség az ember jóléte, az ember jó közérzete.

Testvérek!

Nekünk ezt egészen sajátosan kell értelmezni itt Európában, ahol rengeteg a konfliktus. Máshol is, csak mi itt élünk és ennek a világnak a konfliktusait ismerjük. Legalább akkora gondok vannak Afrikában, Ázsiában, Ausztráliában, mindenütt, mert ez az emberi világunkhoz tartozik. A probléma elsősorban az, hogy amikor Európa Európai Unió szeretne lenni, akkor olyan válaszokat ad a konfliktusok megoldására, amik nem válaszok. A konfliktusokat nem lehet megoldani gazdasági válaszokkal, államigazgatási válaszokkal, katonapolitikai válaszokkal. A válaszok máshol vannak.

Ahhoz, hogy értsük, mi a válasz, ahhoz azt kell megnézni, hogy ezt az Európát mi emelte 2000 éven keresztül az első helyre, mert végeredményben a világot Európa tanította. Mi emelte ezt az Európát mindenek élére?

A kereszténység, a keresztény igazságok. Az a kereszténység, amely megóvta az európai társadalmat a szétszakítottságtól, mert volt benne egy elem mindig, amit így hívunk, hogy

szolidaritás. Ez valamiképpen kifejezte az emberek egyenlőségét. Ez nem mindig működött tökéletesen. Sohasem működött tökéletesen, de ez a kultúrkör, amelyet Európának hívunk, ez ezekre az alapokra épült. Szemben a keleti világgal, amely társadalmilag mindig szétszakadozott volt. A kínaiakra kell gondolni, több ezeréves kultúrájukkal, de soha nem volt meg ez az elem. Ezért szakadoztak szét. Ez igaz az indiai kultúrára és ez igaz napjainkban az amerikai társadalomra, amelyet a szétszakadozottság jellemez.

Európában még mindenek ellenére valami maradt ebből az alapértékből, amely megőrizte a társadalmi egységet, annak ellenére, hogy ma mintha el akarnák felejteni, hogy mire is épült ez a kultúra. Mintha el akarnák felejteni azt, hogy lehet-e emberi közösségeket előírt törvényekkel, jogszabályokkal létben tartani. Nem. Ettől szenvedünk.

Testvérek!

Ha az embernek nincs egyéni törvénye, ha az embernek nincs saját belső törvénye, amely elé nap mint nap odaáll az ember, amikor lelkiismeretet vizsgál, - aki ezt a bíróságra akarja utalni - az az élet elleni merényletet követ el.

Közben halljuk a bíróságokat, hogy nincs semmire idejük, mert annyi a dolguk. Hát igen, amikor nincs egyéni törvény, nincs egyéni lelkiismeret vizsgálat, nincs egyéni értékrend, utalhatunk mi bármit a bíróságok elé, sohse fogja megoldani. Hiszen magunkkal se könnyű zöld ágra vergődni. De ez az első lépés. Mi keresztények, hogy valóban válaszolni tudjunk, nem szabad elfelejteni azt, amit Jézus mond: Ne engedjük, hogy elmenjenek az emberek! Ti adjatok nekik enni.

Érett gondolkodásunkkal, keresztény szemléletünkkel,
keresztény értékrendünkkel, egyénileg magunk elé állított,
mindig érvényes értékekkel és igazságokkal felvértezve
ez a keresztény közösség még mindig az egyetlen válaszadó! + **A M E N** +

Szentmise befejezése, útravaló

Kedves Testvérek!

Fogadjuk el, amit ma üzen nekünk az egyház. Legyünk a Kenyértörés közössége, olyan közösség ebben a világban, ahol az emberek megosztják egymással a mindennapit is, de legfőképpen önmagukat.

Az emberek keresik az élet értelmét. Általában az Isten nélküli világban keresik, nem jó helyen. Azt hiszik elegendő válasz, ha valamire jutnak, ha egészségesek, ha jólétben élnek, ha társadalmi elismertségük van. Ezek jólesnek nekünk, csak hogy az ember istenarcú lény.

Az embernek van lelke és éppen ezért olyan válaszokra van szüksége minden egyes embernek, amit csak a másik ember adhat.

*Erre csak az az ember képes, aki a Kenyértörés közösségéhez tartozik.
Aki elfogadja azt, hogy önmagunkkal tartozunk egymásnak.*

Ez nem egy szólam, nem egy igazság, amit tudunk, hanem a mindennapok igazsága. Ha az ember egyszer ezt megtapasztalja, akkor valamiképpen átélhetjük azt, amit az

őskeresztények átéltek. Közéjük akartak tartozni az emberek!

+ ***Á L D Á S*** +